

Ружица е сичкытъ тѣя обстоятелства отъ говорливата капуджиница чувала; и на баща си е тутакси сичко казвала.

Единъ пролѣтныи день, слънцето бѣше светло и топло измѣзло; сичкытъ слугы изъ дворьтъ бѣха отишли на нива; а дойкинята бѣше слѣзла съ Рушимировытъ три дѣца въ дворьтъ за да си игражтъ.

Въ средата на пространя дворъ, имаше единъ твърдъ много дълбокъ кладенецъ. Страниытъ хора, които сж този дворъ посѣщавали, чудили сж ся на този кладенецъ, а да бы по хубаво познали дълбочината му; хвърляли бы по нѣкой камъкъ вътрѣ. Зидарытъ които сж вътрѣ влѣзвали за да го чистятъ, употребявали сж неизвѣстно число сълбы, които сж на гвоздени куки заради тѣзи работа ударени на зидовѣтъ утвърждавали.

Тѣя три дѣца играли сж около този кладенецъ; дойкинята е на дѣйтѣ женски дѣца брала и давала цвѣте, въ което сж голѣмо задоволствіе и радость ижали.

А Миливой ся забавлявалъ, като е хвърлялъ камаци въ кладенецътъ, и слушалъ е внимателно кога ще падне камъкътъ вътрѣ, на което е скачалъ отъ радость. А когато ся вече на тѣзи игра наситилъ и малко отъ кладенеца отдалечилъ, кацна една малка птица на кофата, влѣзе вътрѣ да шіе вода или да ся къни. Миливой видѣ птицата като влѣзе вътрѣ, и рече невинно на сестрытъ си: »Чакайте, тѣзи птица сега азъ легко ще у-